

Director:

ANDREU-AVELI ARTIS I TOMÁS
 Editor: Diario Tele/eXpres, S. A.
 Redacció, Administració i Publicitat: Aragó, 390 - BARCELONA-13
 Apartat de Correus 1.525
 TELEX: 05784

Telèfons:
 225 05 26 — 225 40 65 — 225 44 87

Tallers:
 «Publicaciones Reunidas, S. A.»
 Aragó, 390 - Barcelona-13.
 Dipòsit legal: B. 23313/66

PREUS DE SUBSCRIPCIÓ:
 Espanya, Andorra, Portugal, Filipines, Marroc i Amèrica (excepte Estats Units i Puerto Rico):
 Semestre: 390 ptes. Any: 780 ptes.
 Altres països:
 Semestre: 455 ptes. Any: 905 ptes.
 Números endarrerits: 2 ptes. de recàrrec
 Pagament anticipat per gir postal, xec, o transferència
 En els preus de subscripció hi van inclosos els números extraordinaris
 Les subscripcions començaran amb el primer número del mes següent al de la sol·licitud

SUMARI

Pàg.	4	HIVERN AL MONTSENY per	FERRAN DE POL
Pàgs.	8 - 9	LA COOPERACIÓ EUROPEA I EL TERCER MÓN per	ALBERT PÉREZ BARÓ
Pàg.	11	DEMÀ SERÀ UN ALTRE DIA per	FREDERIC RODA
Pàgs.	13 - 14	NÚRIA ESPERT per	ANGEL CASAS
Pàgs.	15 - 16	SOC PARTIDARI DEL BARCE I DE «BARÇA» per	JAUME MIRAVITLLES
Pàg.	17	DISFRESSES D'EUROPEU per	SEMPRONIO
Pàgs.	18 - 19	ELS JOCS FLORALS DE LA LLENGUA CATALANA per	VICENÇ RIERA LLORCA
Pàgs.	22 - 23	UNS FELIÇOS ANYS TRENTA per	XAVIER BENGUEREL
Pàgs.	24 - 27	UN «BON DIA» AL MONTBLANC, TERRAT D'EUROPA per	R. FONT I FARRAN
Pàg.	32	PER QUÈ NO ENS HI ARROMANGUEM? per	MANUEL DE PEDROLO
Pàg.	34	TEMES D'ARA: LA CRISI LITERÀRIA per	FELIP CID

I totes les seccions habituals de la revista

PAS A DESNIVELL

La boira

per PERE CALDERS

EL dimecres de la setmana passada, la televisió va oferir un espectacle del qual se'n poden extreure ensenyaments. El locutor s'esforcava a explicar un partit de futbol que tenia lloc pràcticament a les fosques, per culpa de la boira. De tant en tant, la «veu» (a la pantalla gairebé no hi havia imatge), feia l'intent de narrar tal o tal jugada, tot excusant-se per la vaguetat verbal, ja que «no es veia res». I doncs? La gent està acostumada que la televisió li conti amb un aplom impressionat jocs variats que se celebren enmig de la boira més espessa, i podien esperar-se dels professionals de la petita pantalla noves manifestacions de geni creador. Si hi ha hagut vegades que belles aliances de so i d'imatge han servit perquè actualitats locals cobrin força moralitzadora a base de projectar disturbis ocorreguts a Tòquio, bé era vàlid recórrer a l'arxiu per a combatre una meteorologia adversa.

A mesura que la informació ha pres la colossal importància que té en els temps moderns, ficant-se a cada casa i a cada consciència, ha sorgit una tècnica plena de subtileses, on la falta de visibilitat no és mai un pretext per deixar el televisor sense fesomia. Al contrari: amb les nebuloses s'hi fan admirables filigranes, la majoria d'elles motivades pel lloable propòsit de mantenir l'espectador en un medi totalment asèptic, on cap digestió no sigui pertorbada. Entre anuncis que fan pensar en una societat pròspera, són servides notícies estimulants i reportatges d'economia-ficció, amb mestresses de casa entrevistades en ple mercat que afirmen la baixa constant de la vianda o de les verdures. Orson Wells queda molt lluny, més en la intenció que no pas en el temps, ja que ara es tracta de subministrar sedants en lloc de sembrar el pànic. Tots els psiquiatres ho aprovarien.

Pel cap baix, la notícia té els mateixos drets que una artista de cinema: no pot pas sortir al carrer sense arreglar-se. I cal tenir en compte que si treballa a l'estudi encara es maquilla més, tots els reflectors són disposats de manera que l'afavoreixin. Si es té la precaució de maniobrar amb comparances per l'estil d'aquesta —pel que fa a la notícia—, l'ànim resta immersit en una pau hipnòtica, dolces al·lucinacions atenuen els efectes del dejuni. Un home hipnotitzat és un material dúctil i manejable, va pel món d'esma i s'empassa les estadístiques com si fossin bresques. És capaç d'imaginar-se el seu benestar i el seu nivell de vida en un estat d'idealització absoluta.

El dret a la informació és generalment reconegut, forma part dels drets de l'home. Però també ho és la lliure entrada a les farmàcies i tothom, per poc raonador que sigui, estarà d'acord a comprendre els perills de l'automedicació. D'aquí ve, d'una similitud a l'altra, el fet que les notícies siguin servides mitjançant recepta, i encara utilitzant el talonari especial de narcòtics. Un paternalisme organitzat no pot procedir d'altra manera, no pot desemparar la feble criatura humana.

Sota aquest prisma, cal enfrontar-se amb els riscos que comporta el curanderisme. És inevitable. En el terreny periodístic, l'intrusisme engendra el rumor, un veritable cataplasma casolà (segons el diccionari, «una composició tova»), que dona l'enganyadora sensació d'anar tirant. Com passa en la vida real, hi ha vegades que el cataplasma complica un procés inflamatori, i, al final, s'ha de córrer a buscar el metge.